

Na scénu vpluje král s královnou a lokajem. Zastaví se uprostřed, s pohledem do diváků. Král je připraven něco moudrého pronést davům, ale než stihne říct první slovo, na scénu vpadnou princové, před kterými královský pár trochu couvá.

Princové v podstatě opakují své ánré z první scény.

P1: Králi!

P2: Královno!

P3: Královský páre!

P1 se vecpe vprostřed víc dopředu.

P1: Princezna vzkazuje, že máte nachystat oslavu, protože si vezme mě –

P2: přilípne se na jedno rameno P1 – mě!

P3: přilípne se na druhé rameno P1 – mě!

P1: dokončí – za muže.

Princové se ukloní.

K: *natěšeně* Tak přece jen naše dcera dospěla. A kdy přijde?

S: *vstává ze židle, stoupne si mezi prince a pár* Hnedle to bude, hnedle, jen chvilku posečkej.

Ka: *překvapeně* A kde se tady berete vy, tetičky Kdo jsme, Odkud přicházíme a Kam směřujeme?

S: Tetičky přece vždycky chodívají na svatbu. Kromě toho jsme velmi zvědavé, jak to vlastně dopadne, protože *zde může sudička vytáhnout zase nějaký papír a nedůvěřivě jej studovat* naše proctví o princezně byla nejasná. Tak – na co čekáte? Chystejte přece hostinu.

Tři zbývající postavy na židlích se zvednou a jdou do zákulisí, ostatní se chopí jejich židlí a přestaví je, už jsou zase všichni jen herci. Donesou se nějaké mísy, asi, s jídlem. Nejlepší by bylo, aby pak na scéně zůstali už úplně všichni.

P: *Pomalou vejde, zastaví se, chvíli pozoruje zmatek. Pak pozdraví.* Buď zdrav, tatínku králi, buď zdráva, maminko královno!

Všichni se zastaví a rozestoupí kolem princezny. Princové, Honza a saň by měli být nalevo, Sudička, Dědeček, král s královnou a lokajem napravo.

Ka: *radostně* Dcero naše, ty ses vrátila. A mnohem dříve než princezny v jiných pohádkách!

K: *snází se emoce skrýt* Také tě zdravím, dcero princezno. Dospěla jsi tedy k poznání, který ze tvých tří nápadníků je pravý princ?

Ka: A se kterým budeš mít děti, pohřbíš tatínka a maminku – ach ano, mě – a s nímž budeš vládnout?

P: Ano *roztržitě* dodá na druhou stranu a ne.

K: *připojde si k princezně a zase ji štípne do tvářičky* Ani cesta do světa tě tedy nezavila toho dětského filosofického žvatlání... *přivolán královnou se zase vrátí do h-f.*

Ka: Ale králi, nebuď na ni hned přísný, když se po pěti hodinách konečně vrátila. A ty, princezno, mluv jasněji. Vezmeš si –

P1: – mě?

P2: – mě?

P3: – mě?

P: Ano, hned vám vše vypovím – jen půjde-li to vůbec slovy vypovědět.

S: Jaký tajuplný úvod, to se asi dozvíme neslýchané věci.

P: Protože mi saň, sudička ani Hloupý Honza nedokázali poradit, jak poznám pravého prince, slíbila jsem, že si vezmu jednoho z vás. Jenže –

P1: Cože?

P2: Jaké jenže?

P: Jenže pak jsem pomohla pohádkovému dědečkovi a on mi za to prozradil, jak je možné pravého prince najít.

P1: Cože?

P3: Jak najít pravého prince?

P: *Mluví spíš k divákům, pomalu a objektivně. Jedná se ostatně o odpověď na hlavní otázku hry.* Prý to poznání nikdo nemůže druhému sdělit, nýbrž každý na to musí přijít sám. Když se bude dlouze a důkladně zabývat jak jednotlivými princí, tak i definicemi princů a vědění o nich – pak prý náhle – snad, možná, jen u někoho – konečně vyšlehne oheň poznání a rozumu o zkoumané věci. Přesně tak to řekl.

K: *přejde k Princezně, stojí napravo od ní. Trochu nejistě a znepokojeně* Co to znamená? Bude svatba nebo mám dát sklídit ze stolu?

P: *tajemně, dramaticky* To znamená, že když si pořádně prohlídnu tady prince a když budu usilovně přemýšlet o tom všem...,, tak – *zarazí se a odmlčí.*

Scéna by teď měla vypadat jak výjev z Raffaelovy Athénské školy. Se na to doma podívejte.

P1: Tak – ?

P2: Tak – ?

P3: Tak – ? *Dlouhé, předlouhé ticho. Královna nakonec nevydrží s nervama.*

Ka: *Netrpělivě ječí.* Tak co bude, dcero?

P: *probere se a rozechvělým hlasem říká, jak kdyby v transu citovala proroctví o konci světa – uvidím pravého prince, který je sám o sobě a se sebou totožný, neviditelný (princové si naléhavě prohlížejí jeden druhého), netělesný (princové do sebe šťouchají, osahávají se), poznatelný pouze rozumem, neměnný. (princové se na Princeznu koukají, jak kdyby spadla z javoru) Jednotliví tělesní princové pak svou existenci mají jen díky účasti na tomto pravém princí. (princové se vrátí do výchozí pozice)*

K: *pořád trochu nejistě a znepokojeně* Aha. A co to znamená? Bude svatba nebo mám dát sklidit ze stolu?

Ka: Také jsem zmatena. Kterého z princů si tedy vyvolíš, dcero? Mluv jasně nebo třeba ukaž prstem.

P: *ukáže prstem nahoru jako Platón na Athénské škole. Než zase promluví, nechá scénu nějakou dobu vytrvat.* Už nechci myslet na žádného jiného než na pravého prince a svůj život chci strávit jen s ním.

Princové začnou plakat a naříkat, lamentují si jeden druhému na rameni.

Ka: *polekaně až zoufale* S tím bez těla? Ach, jaká hrozná úchylka. Co nás to postihlo za neštěstí! Nešťastné dítě nemocné!

K: *jde ke své ženě, utěšuje ji* Ale královno moje, měli bychom být tolerantní k orientaci naší dcery. Také jsem překvapen a vyveden z míry, zároveň však mám radost, že naše dcera našla své hledané štěstí. A na počest tohoto nálezu uspořádám oslavu – pojd'te tedy jíst, pít a radovat se spolu s námi a s naší princeznou!

Princové se radostně hned chopí číší a talířů.

Všichni se smějí a radují a hodují. V tom Honza, který patrně zatím ležel na zemi dole na stupínku jak Hérakleitos z obrazu a přemýšlel si

HH: Héuréka! Héuréka! Už jsem na to přišel – Dobro je jedno!

PD: I ty jeden blázínku! Pojd' se s námi také veselit. Jo, jo.

Sudička přejde dopředu a rozloučí se s diváky.

S: Vidíte tu slávu? Také jsme tam byly, jedly a pily, co hrdlo ráčí. Díky filosofii se naše sudby přece jen splnily, a my tedy můžeme jít dál. A ptáte se: Kam směřujeme? To je dobrá otázka, ale odpovědět si musíte sami. Dobrou noc, děti!

Pak jde taky jíst. Budeme tam sedět a cpát se, už zase jako herci, dokud diváky nenapadne začít tleskat. Zazvonil zvonec...